

Részletek R. Steiner

A János evangélium (GA 103) c. könyvéből (1, 2. előadás)

Így szemlélte a Logosz-tan követője az embert és azt mondta magának: ha visszamegyünk a fejlődésben, akkor a korábbi állapotokban a még néma emberre találunk, aki nem volt képes a szóra; de ahogy a mag a virágtól származik, úgy származik a néma embermag a beszélő, szóra képes Istentől, az őскеzdetből fogva. Ahogy a harangvirágból mag lesz, és a magból harangvirág, úgy hozza létre az isteni teremtő szó a néma embermagot; és amikor a teremtő szó beköltözik a néma embermagba, hogy ismét kinyíljon benne, akkor felhangzik az embermagból az eredeti isteni teremtő szó...

Először a logoszra képes ember néma embermagja jelenik meg, aki a logoszra képes Istentől származik. Az ember a szóra nem képes, néma emberből fejlődik ki, de végül is az őскеzdetben van a Logosz vagy a szó.

Csak amikor a Szaturnusz átalakult a Nappá, tehát a Föld második megtestesülésekor jött hozzá ehhez a fizikai testhez az étertest, ami áthatotta, impregnálta. És ennek mi lett a következménye? Az, hogy a fizikai embertest átalakult: másmilyenné vált, léte más jelleget öltött. Földünk napmegtestesülése során tehát a fizikai test létének második fokára lép. Hogy érte el, ezt a második fokot? Úgy, hogy amíg a Szaturnuszon gépszerű, automataszerű volt, a Napon belső életre kelt testté vált. Beleköltözött az étertest és átalakította. A Holdon az asztrálestest költözött be ebbe a fizikai- és étertestből álló összefüggésbe. Ekkor ismét átalakult a fizikai test, már harmadszor, és az étertest másodszor. Végül a Földön hozzájött a fizikai-, éter- és asztrálestesthez az én, és az én, ami most beköltözött ebbe a hármas összefüggésbe ismét átalakította a fizikai testet, és így vált végül a mai, bonyolult összefüggéssé.

A hegyikristály megtartja formáját, hacsak kívülről szét nem rombolják. Az ember fizikai teste nem tudja megtartani formáját; csak az által és addig tudja megtartani formáját, amíg benne van egy étertest, egy asztrálestest és egy én.

A kő nem alszik; éterteste, asztrálestete és énje nem hatják át, de mindig ugyanabban a kapcsolatban maradnak vele. Az embernél minden este elmegy az asztrálestest és az én. Az ember éjszaka nem törődik fizikai és étertestével, hanem magára hagyja őket... De egy fizikai és étertest nem állhat meg önmagában, a követ is át kell hatnia magasabb lénytagjainak. Akkor könnyen megérthetik, hogy a fizikai és étertestük sem maradhat éjszaka asztrálestest és én nélkül az ágyban. De hát akkor mi történik éjszaka? Asztrálestestük és énjük nincs a fizikai és étertestben, de cserébe egy másik én és másik asztrálestest van bennük... magasabb isteni-szellemi lények énje és asztrálestete.

A lemúriai időben jött még az akkor fizikai-, éter- és asztrálestestből álló emberhez az én. Ekkor teljesen tisztán igaz volt, hogy az ember fizikai-, éter- és asztrálestestből és énből áll. Azóta minden ember számos megtestesülésen ment át. Mi az értelme ennek az inkarnációkon át vezető fejlődésnek? Az az értelme ennek az inkarnációkon át vezető

fejlődésnek, hogy az én megtestesülésről megtestesülésre dolgozik önmagán, és átalakítja lényének három tagját.

Az embernek ma nemcsak ez a négy tagja van: fizikai test, éterest, asztrálest és én, hanem az én munkája révén, asztrálestén belül van egy rész, ami magának az ének a teremtménye. Ma mindenkiben két részre oszlik az asztrálest: egy, az én által átalakított, és egy át nem alakított részre. És ez egyre tovább így lesz. Mindenki számára eljön az idő, amikor egész asztrálestje saját énjének teremtménye lesz. A keleti bölcsességben az asztrálest az én által már átalakított részét manas-nak, szellem-ének szokták nevezni.

A Föld megtestesülésének során az ember fizikai testének újabb átalakuláson kell átmennie, még tökéletesebbé kell válnia, mint addig. Mi az, amit korábban nem tudott? Ami egész idegen volt számára? Mit tartott meg magának az isteni szellem? Mit nem bízott még rá az emberi testre? A képességet, hogy belülről szólaltassa meg lelkeségét. A Holdon még néma volt ez az alacsonyabb fokon álló test. A képesség, hogy belsejét megszólaltassa kifelé, még Istennél volt. Még nem bízták rá saját lényére.